HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

14 ianuarie 2010*

În cauza C-233/08,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Nejvyšší správní soud (Republica Cehă), prin decizia din 5 mai 2008, primită de Curte la 30 mai 2008, în procedura

Milan Kyrian

împotriva

Celní úřad Tábor,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, președinte de cameră, îndeplinind funcția de președinte al Camerei întâi, domnii E. Levits, A. Borg Barthet, M. Ilešič (raportor) și J.-J. Kasel, judecători,

* Limba de procedură: ceha.

avocat general: domnul J. Mazák,
grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 13 mai 2009,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru guvernul ceh, de domnul M. Smolek, în calitate de agent;

— pentru guvernul german, de domnii M. Lumma și C. Blaschke, în calitate de agenți;

— pentru guvernul elen, de domnul I. Chalkias, precum și de doamnele E. Leftheriotou și V. Karra, în calitate de agenți;

— pentru guvernul polonez, de domnul M. Dowgielewicz, în calitate de agent;

— pentru guvernul portughez, de domnul L. Inez Fernandes, în calitate de agent;

— pentru Comisia Comunităților Europene, de doamna M. Afonso și de domnul L. Jelínek, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 15 septembrie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 12 alineatul (3) din Directiva 76/308/CEE a Consiliului din 15 martie 1976 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor privind anumite cotizații, drepturi, taxe și alte măsuri (JO L 73, p. 18, Ediție specială, 02/vol. 1, p. 35), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/44/CE a Consiliului din 15 iunie 2001 (JO L 175, p. 17, Ediție specială, 02/vol. 14, p. 148, denumită în continuare „Directiva 76/308").

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Kyrian, pe de o parte, și Celní úřad Tábor (Serviciul Vamal din Tábor), pe de altă parte, cu privire la verificarea caracterului executoriu al unui titlu care permite recuperarea unei creanțe emis de Hauptzollamt Regensburg (Biroul Vamal Principal din Ratisbonne, Germania).

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

3 Directiva 76/308 are drept obiectiv eliminarea obstacolelor în calea stabilirii și a funcționării pieței comune care rezultă din limitarea teritorială a domeniului de

aplicare al dispozițiilor naționale în materie de recuperare, printre altele, a taxelor vamale.

4 Potrivit celui de al șaselea considerent al Directivei 76/308, diferitele forme de asistență reciprocă trebuie practicate de autoritatea solicitată în conformitate cu actele cu putere de lege sau actele administrative în vigoare în cazurile respective în statul membru în care se află sediul acesteia, în timp ce al șaptelea considerent al acestei directive prevede că este necesar să se determine condițiile în care autoritatea solicitantă înaintează cererile de asistență și definește limitele circumstanțelor speciale care permit, în fiecare dintre cazuri, autorității solicitate să nu dea curs solicitării de asistență.

5 Al zecelea considerent al Directivei 76/308 prevede că în timpul procedurii de recuperare în statul membru în care se află sediul autorității solicitate, creanța sau titlul care permite executarea recuperării acesteia, emise în statul membru în care se află sediul autorității solicitante, pot fi contestate de beneficiar și că, în acest caz, este necesar să se prevadă ca acțiunea în contestare să fie înaintată de acesta din urmă instanței competente a statului membru în care se află sediul autorității solicitante, iar autoritatea solicitată trebuie să suspende procedura de executare pe care a inițiat-o până în momentul luării unei decizii de către instanța competentă.

6 Articolul 4 alineatul (3) din Directiva 76/308 prevede:

„Autoritatea solicitată nu este obligată să transmită informații:

(a) pe care nu le-ar putea obține în vederea recuperării creanțelor similare apărute în statul membru în care se află sediul acesteia;

(b) care ar constitui un secret comercial, industrial sau profesional;

(c) sau a căror comunicare ar aduce atingere securității sau ordinii publice din statul membru respectiv.”

7 Potrivit articolului 5 alineatul (1) din această directivă, la cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată notifică destinatarului, în funcție de normele legislative în vigoare privind notificarea actelor echivalente în statul membru în care se află sediul acesteia, toate actele și deciziile, inclusiv judiciare, privind o creanță sau recuperarea acesteia, stabilite de statul membru în care se află sediul autorității solicitante.

8 Articolul 5 alineatul (2) din directiva menționată prevede că în cererea de notificare se menționează numele, adresa și orice alte informații necesare pentru identificarea destinatarului, la care autoritatea solicitantă are acces în mod normal, natura și obiectul actului sau ale deciziei care urmează să fie notificată și, după caz, numele, adresa și orice alte informații necesare pentru identificarea debitorului, la care autoritatea solicitantă are acces în mod normal, și creanța menționată în act sau în decizie, precum și alte informații necesare.

9 Articolul 6 din Directiva 76/308 prevede:

„(1) La solicitarea autorității solicitante, autoritatea solicitată procedează, în conformitate cu actele cu putere de lege sau actele administrative care se aplică în cazul recuperării unor creanțe similare apărute în statul membru în care se află sediul acesteia, la recuperarea creanțelor care fac obiectul unui titlu ce permite executarea acestora.

(2) În acest sens, orice creanță care face obiectul unei cereri de recuperare este considerată o creanță a statului membru în care se află sediul autorității solicitate, cu excepția cazurilor în care se aplică articolul 12.”

10 Articolul 7 alineatele (1), (2) și (3) din această directivă prevede:

„(1) Cererea de recuperare a unei creanțe, adresată de autoritatea solicitantă autorității solicitate, trebuie să fie însoțită de un exemplar oficial sau de o copie autentificată a titlului care permite executarea acesteia, emis în statul membru în care se află sediul autorității solicitante și, dacă este cazul, de originalul sau de o copie autentificată a altor documente necesare pentru recuperare.

(2) Autoritatea solicitantă nu poate formula o cerere de recuperare decât dacă:

(a) creanța sau titlul care permite executarea recuperării nu sunt contestate în statul membru în care se află sediul acesteia, cu excepția cazurilor în care se aplică articolul 12 alineatul (2) al doilea paragraf;

(b) a pus în aplicare, în statul membru în care se află sediul său, procedurile de recuperare adecvate care ar putea fi executate pe baza titlului menționat la alineatul (1), iar măsurile luate nu vor conduce la plata integrală a creanței.

(3) În cererea de recuperare se menționează:

(a) numele, adresa și orice alte informații necesare pentru identificarea persoanei în cauză și/sau a oricărui terț care deține bunurile acesteia;

[…]”

11 Articolul 8 din directiva menționată prevede:

„(1) Titlul care permite executarea recuperării creanței este recunoscut direct și considerat automat ca un titlu care permite executarea unei creanțe a statului membru în care se află sediul autorității solicitate.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), titlul executoriu care permite recuperarea creanței poate fi, după caz și în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statul membru în care se află sediul autorității solicitate, omologat, recunoscut ca sau completat ori înlocuit cu un titlu care permite executarea sa pe teritoriul statului membru în cauză.

În termen de trei luni de la data primirii cererii, statele membre fac toate eforturile pentru a finaliza formalitățile de omologare, de recunoaștere, de completare sau de înlocuire a titlului, cu excepția cazurilor în care se aplică dispozițiile din al treilea paragraf. Formalitățile în cauză nu pot face obiectul unui refuz, dacă titlul este redactat corect. În cazul depășirii termenului de trei luni, autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă asupra motivelor care au determinat depășirea.

În cazul în care oricare dintre aceste formalități dă naștere unei contestații privind creanța și/sau titlul executoriu care permite recuperarea acesteia, emis de autoritatea solicitantă, se aplică articolul 12.”

12 Articolul 12 alineatele (1)-(3) din Directiva 76/308 prevede:

„(1) Dacă, în cursul procedurii de recuperare, creanța sau titlul care permite executarea recuperării acesteia, emis(ă) în statul membru în care se află sediul autorității solicitante, este contestat(ă) de un beneficiar, acesta prezintă cazul în fața instanței competente a statului membru în care se află sediul autorității solicitante, în conformitate cu normele legislative în vigoare în statul respectiv. Autoritatea solicitantă notifică autorității solicitate această acțiune. Beneficiarul poate, de asemenea, să notifice această acțiune autorității solicitate.

(2) De îndată ce autoritatea solicitată primește notificarea menționată la alineatul (1), fie din partea autorității solicitante, fie din partea beneficiarului, ea suspendă procedura de executare și așteaptă decizia instanței competente în domeniu, cu excepția cazurilor în care autoritatea solicitantă formulează o cerere contrară, în conformitate cu al doilea paragraf. […]

Fără a aduce atingere alineatului (2) primul paragraf, în conformitate cu actele cu putere de lege și practicile administrative în vigoare în statul membru în care se află sediul autorității solicitante, aceasta poate cere autorității solicitate să recupereze o creanță contestată, în măsura în care actele cu putere de lege și practicile administrative în vigoare în statul membru în care se află sediul autorității solicitate permit acest lucru. Dacă rezultatul contestației este favorabil debitorului, autoritatea solicitantă are obligația de a rambursa orice sumă recuperată, precum și de a plăti orice compensație datorată, în conformitate cu legislația în vigoare în statul membru în care se află sediul autorității solicitate.

(3) În cazul în care constatarea [a se citi contestația] se referă la măsurile de executare luate de statul membru în care se află sediul autorității solicitate, acțiunea este înaintată instanței competente a statului membru respectiv, în conformitate cu dispozițiile legale și de reglementare din acest stat."

13 Articolul 17 din această directivă prevede:

„Cererile de asistență, titlul executoriu care permite recuperarea și celelalte documente anexate sunt însoțite de traducerea în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru în care se află sediul autorității solicitate, fără să aducă atingere posibilității acesteia de a renunța la comunicarea traducerii respective."

14 Potrivit articolului 23 din directiva menționată, aceasta nu împiedică „acordarea asistenței reciproce mai extinse decât își acordă sau și-ar acorda anumite state membre în temeiul diferitelor tipuri de acorduri, inclusiv în domeniul notificării actelor judiciare sau extrajudiciare".

Reglementarea națională

15 Potrivit articolului 2 alineatul 7 din Legea nr. 191/2004 privind asistența internațională în materie de recuperare a anumitor creanțe financiare (Zákon č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek), la punerea în aplicare a asistenței internaționale, se procedează potrivit Legii nr. 337/1992 privind administrarea impozitelor și a taxelor (Zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) în măsura în care Legea nr. 191/2004 nu dispune altfel.

16 Articolul 5 din Legea nr. 191/2004, intitulat „Recuperarea creanțelor”, prevede:

„1. […] La cererea autorității competente a unui alt stat, ministerul asigură recuperarea creanțelor; […] Cererea de recuperare trebuie să fie însoțită de originalul sau de o copie autentificată a titlului executoriu care poate fi executat în statul autorității competente.

2. Ministerul procedează la recuperare cu condiția ca cererea de recuperare să menționeze:

a) prenumele, numele și domiciliul persoanei fizice sau denumirea și sediul persoanei juridice debitoare sau, dacă este cazul, al persoanei obligate să plătească creanța în temeiul dreptului statului autorității competente […], precum și alte informații necesare pentru identificarea debitorului sau a unei alte persoane aflate în posesia bunurilor acestuia,

b) natura creanței și valoarea capitalului inițial și a dobânzilor, a penalităților cu titlu cominatoriu, a penalităților și a cheltuielilor scadente, precizată în monedele celor două state, cu precizarea titlului executoriu,

c) informații cu privire la caracterul definitiv (autoritatea lucrului judecat) a titlului executoriu și la termenele de prescripție sau de decădere a dreptului de recuperare a creanței,

[…]

f) declarația autorității competente a celuilalt stat în temeiul articolului 6 alineatul 2, […]

3. […] Dacă cererea nu conține informațiile prevăzute la alineatul 2, ministerul procedează la recuperare, cu condiția ca, la solicitarea sa, aceste informații să fie completate."

17 În temeiul articolului 6 alineatul 1 din Legea nr. 191/2004, documentul care constituie titlul care permite executarea recuperării creanței în statul autorității competente este considerat de la început, începând cu data primirii cererii de recuperare complete, ca fiind un titlu care permite executarea recuperării creanței în Republica Cehă. Potrivit alineatului 2 al acestui articol, în temeiul cererii de recuperare, ministerul nu poate inițiа recuperarea creanței decât dacă autoritatea competentă a celuilalt stat declară că titlul care permite executarea recuperării creanței nu este contestat în statul autorității competente, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din legea menționată, și că procedura de executare a fost deja pusă în aplicare în statul autorității competente fără a conduce la plata integrală a creanței.

18 Articolul 13 alineatul (1) din Legea nr. 191/2004 prevede:

„Schimburile de informații între minister și autoritatea competentă a celuilalt stat se realizează în limba oficială a statului în care se află autoritatea care a primit o cerere de asistență în materie de recuperare. […] În cazul în care ministerul și autoritatea competentă a celuilalt stat convin în mod diferit, limba oficială a statului căruia îi este adresată cererea de asistență în materie de recuperare nu este utilizată."

19 Articolul 32 alineatul 1 din Legea nr. 337/1992 prevede:

„Într-o procedură fiscală nu se pot impune obligații sau recunoaște drepturi decât prin decizie. O astfel de decizie nu este aplicabilă din punct de vedere juridic pentru destinatar decât dacă îi este notificată sau comunicată în mod corespunzător, în măsura în care prezenta lege sau o lege specială nu dispune altfel."

20 Articolul 73 din Legea nr. 337/1992 descrie procedura de recuperare a impozitelor restante. În temeiul alineatului 7 al acestui articol, pentru executarea fiscală, codul de procedură civilă este aplicat în mod adaptat.

21 În temeiul articolului 261a alineatul 1 din Legea nr. 99/1963 privind codul de procedură civilă (Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád), cu modificările ulterioare, executarea unei decizii nu poate fi dispusă decât dacă aceasta desemnează beneficiarul și debitorul, delimitează întinderea și conținutul obligațiilor care fac obiectul cererii de executare și stabilește termenul pentru această executare.

22 Astfel cum a precizat instanța de trimitere, potrivit jurisprudenței constante a instanțelor superioare cehe, identificarea precisă a persoanei debitorului nu trebuie să producă confuzie sau, cel puțin, titlul executoriu în cauză trebuie să permită, fără cea mai mică îndoială, să fie determinată persoana căreia i-a fost impusă obligația (hotărârea Nejvyšší soud din Republica Cehă din 25 februarie 1999 cu referința 21 Cdo 2101/98, publicată în *Soudní judikatura* 6/1999, p. 233). De asemenea, în avizul Nejvyšší soud al Republicii Socialiste Cehe din 18 februarie 1981, cu referința Cpj 159/79 (*Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek*, 1981, p. 499), s-a stabilit că decizia care nu identifică în mod precis debitorul nu este o decizie executorie și nu poate servi drept bază pentru executarea recuperării. În același sens, din hotărârea Camerei extinse a instanței de trimitere din 26 octombrie 2005, cu referința 2 Afs 81/2004-54, reiese că actele de executare efectuate în temeiul unui titlu care desemnează în mod insuficient destinatarul ar trebui să fie anulate.

Acțiunea principală și întrebările preliminare

23 La 2 iulie 1999, Hauptzollamt Weiden (Biroul Vamal Principal din Weiden, Germania) a emis o decizie de impunere adresată lui „Milan Kyrian, Studnicni 836, 39811 Protivin, Republica Cehă", prin care acesta era obligat la plata unor accize în valoare de 218 520 DEM. Titlul executoriu astfel eliberat de Hauptzollamt Weiden a fost notificat la 6 august 1999 prin intermediul Ministerstvo financí – Generální ředitelství cel (Ministerul de Finanțe – Direcția Generală a Vămilor, Republica Cehă) (denumită în continuare „autoritatea solicitată din acțiunea principală").

24 La 28 septembrie 2004, Hauptzollamt Regensburg, autoritate solicitantă, a emis o decizie de plată și, la 7 octombrie 2004, a solicitat autorității solicitate din acțiunea principală, în temeiul articolului 6 din Directiva 76/308, să procedeze la recuperarea accizelor în temeiul titlului executoriu eliberat de Hauptzollamt Weiden. Cererea de recuperare desemnează ca debitor reclamantul din acțiunea principală, menționând numele, prenumele, adresa și data nașterii acestuia, și precizează accizele majorate de penalități de întârziere în cuantum total de 3 258 625,30 CZK.

25 În luna decembrie 2004, autoritatea solicitată din acțiunea principală a delegat către Celní úřad Tábor recuperarea impozitului restant în cauză. Astfel, aceasta din urmă a emis în decembrie 2004 două înștiințări de plată a impozitului restant în ceea ce privește acciza și, respectiv, penalitățile de întârziere acordând un termen de plată în temeiul articolului 73 alineatul 1 din Legea nr. 337/1992. Domnul Kyrian a introdus o acțiune împotriva acestor două înștiințări, care a fost respinsă de Celní ředitelství České Budějovice (Direcția Vămilor din České Budějovice, Republica Cehă), prin două decizii din 4 martie și din 6 aprilie 2005. Această respingere a fost confirmată prin Ordonanța Krajský soud v Českých Budějovicích din 5 octombrie 2005 și prin Hotărârea Nejvyšší správní soud din 28 iunie 2006.

26 La 6 martie 2006, Celní úřad Tábor a emis un ordin de executare a impozitului restant în cauză prin rețineri din salariul domnului Kyrian. Acesta din urmă a ridicat obiecții împotriva acestui ordin de executare, care au fost respinse de Celní úřad Tábor prin decizia din 31 octombrie 2006.

27 Domnul Kyrian a sesizat Krajský soud v Českých Budějovicích cu o acțiune împotriva ordinului de executare menționat. Acesta a susținut în special că identificarea destinatarului din titlul executoriu eliberat de Hauptzollamt Weiden prin nume, prenume și adresă era insuficientă, întrucât titlul menționat era aplicabil și tatălui, și fiului acestuia, care se numesc de asemenea Milan Kyrian și care locuiesc la aceeași adresă. Cum documentul de notificare nu precizează căreia dintre cele trei persoane cu același nume i-a fost remis titlul executoriu, acest titlu nu ar putea să fie executat, întrucât nu a fost notificat în mod corespunzător.

28 Domnul Kyrian a susținut de asemenea că, întrucât nu a înțeles documentele care i-au fost adresate în limba germană de autoritățile vamale germane, nu a putut lua măsurile corespunzătoare pentru a-și susține drepturile. Acesta consideră că nu îi revine obligația de a asigura, pe propria cheltuială, traducerea documentelor menționate.

29 Krajský soud v Českých Budějovicích, sesizată în primă instanță, a respins acțiunea prin hotărârea din 14 martie 2007. Aceasta a subliniat că, potrivit articolului 6 alineatul 1 din Legea nr. 191/2004, care a transpus Directiva 76/308, documentul care servește drept titlu ce permite executarea recuperării creanței în statul în care se află sediul autorității solicitante este considerat de la bun început ca un titlu ce permite executarea recuperării creanței în Republica Cehă. Din acest motiv, nici autoritatea solicitată din acțiunea principală, nici Krajský soud v Českých Budějovicích nu au competența de a examina motivele invocate de domnul Kyrian împotriva titlului executoriu eliberat de Hauptzollamt Weiden.

30 În opinia Krajský soud v Českých Budějovicích, faptul că, în cererea de recuperare, domnul Kyrian a fost identificat nu numai cu numele, prenumele și adresa sa, ci și cu data sa de naștere, îl identifică în mod clar ca fiind debitorul. Potrivit cererii de recuperare și documentului de notificare anexat, titlul executoriu în cauză ar fi fost notificat și ar fi valabil. În plus, faptul că procedura în fața autorităților vamale germane s-a desfășurat în limba germană nu ar fi încălcat drepturile domnului Kyrian. În opinia Krajský soud v Českých Budějovicích, nimic nu îl împiedica pe acesta din urmă să traducă, în propriul interes, titlul care permite executarea recuperării creanței în cauză,

inclusiv instrucțiunile care figurează în acesta din urmă cu privire la posibilitățile de a introduce o acțiune împotriva acestui titlu.

31 Domnul Kyrian a formulat un recurs în casație împotriva hotărârii Krajský soud v Českých Budějovicích la Nejvyšší správní soud susținând, în temeiul acelorași motive precum cele invocate în primă instanță, că titlul executoriu în cauză nu putea să fie executat.

32 În aceste condiții, Nejvyšší správní soud a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 12 alineatul (3) din Directiva [76/308] trebuie interpretat în sensul că, dacă instanța dintr-un stat membru în care se află sediul autorității solicitate este sesizată cu o acțiune îndreptată împotriva măsurilor de recuperare, această instanță este competentă să verifice, conform actelor cu putere de lege și normelor administrative din acest stat membru, dacă titlul care permite executarea recuperării este executoriu și dacă a fost notificat în mod corespunzător debitorului?

2) Din principiile generale ale dreptului comunitar, în special din principiul dreptului la un proces echitabil, al bunei administrări și al statului de drept, rezultă că notificarea titlului care permite executarea recuperării către debitor în altă limbă decât cea pe care acesta o înțelege și care nu este nici limba oficială a statului în care titlul este notificat debitorului este afectată de un viciu care permite refuzarea recuperării în temeiul unui asemenea titlu?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

33 Prin intermediul primei întrebări, pe care trebuie să o analizăm în două părți, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 12 alineatul (3) din Directiva 76/308 trebuie interpretat în sensul că instanțele din statul membru în care se află sediul autorității solicitate sunt competente, pe de o parte, să verifice caracterul executoriu al titlului care permite executarea recuperării și, pe de altă parte, să controleze dacă titlul menționat fost notificat în mod corespunzător debitorului.

Cu privire la competența instanțelor statului membru în care se află sediul autorității solicitate de verificare a caracterului executoriu al titlului care permite executarea recuperării

34 Directiva 76/308 stabilește normele comune privind asistența reciprocă în vederea asigurării recuperării creanțelor privind anumite cotizații, drepturi și taxe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 septembrie 2006, N, C-470/04, Rec., p. I-7409, punctul 53).

35 În scopul de a asigura că Directiva 76/308 se bucură de o eficacitate deplină și de o interpretare autonomă, este necesară raportarea, în primul rând, la sistemul și la obiectivele sale (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 15 ianuarie 2004, Blijdenstein, C-433/01, Rec., p. I-981, punctul 24, și Hotărârea din 17 septembrie 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, Rep., p. I-8661, punctul 35).

36 Conform articolului 8 alineatul (1) din Directiva 76/308, titlul care permite executarea recuperării creanței este recunoscut direct și considerat automat ca un titlu care permite executarea unei creanțe a statului membru în care se află sediul autorității solicitate. Deși, potrivit alineatului (2) al aceluiași articol, titlul menționat poate fi, după caz și în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statul membru în care se află sediul

autorității solicitate, omologat, recunoscut ca sau completat ori înlocuit cu un titlu care permite executarea sa pe teritoriul statului membru în cauză, astfel de formalități nu pot face obiectul unui refuz, dacă titlul este redactat corect. Din aceeași dispoziție rezultă că, în cazul în care oricare dintre aceste formalități dă naștere unei contestații privind creanța și/sau titlul executoriu care permite recuperarea acesteia, emis de autoritatea solicitantă, se aplică articolul 12 din această directivă.

37 Articolul 12 din Directiva 76/308 prevede o repartizare a competențelor între instanțele statului membru în care se află sediul autorității solicitante și cele ale statului membru în care se află sediul autorității solicitate pentru judecarea contestațiilor privind creanța, titlul executoriu sau măsurile de executare.

38 Potrivit alineatului (1) al articolului menționat, dacă un beneficiar contestă creanța sau titlul care permite executarea recuperării acesteia, emis(ă) în statul membru în care se află sediul autorității solicitante, acesta trebuie să prezinte cazul în fața instanței competente a acestui stat membru, în conformitate cu normele legislative în vigoare în statul respectiv. Astfel, alineatul (2) al aceluiași articol prevede că autoritatea solicitată, de îndată ce primește notificarea unei astfel de acțiuni, fie din partea autorității solicitante, fie din partea beneficiarului, trebuie să suspende procedura de executare și să aștepte decizia instanței competente în domeniu, cu excepția cazurilor în care autoritatea solicitantă formulează o cerere contrară.

39 În schimb, în temeiul articolului 12 alineatul (3) din Directiva 76/308, în cazul în care contestația se referă la măsurile de executare luate de statul membru în care se află sediul autorității solicitate, acțiunea este înaintată instanței competente a statului membru respectiv, în conformitate cu actele cu putere de lege și cu normele administrative din acest stat.

40 Această repartizare a competențelor reprezintă corolarul faptului că creanța și titlul executoriu sunt stabilite în temeiul dreptului în vigoare în statul membru în care se află

sediul autorității solicitante, în timp ce, în ceea ce privește măsurile de executare în statul membru în care se află sediul autorității solicitate, aceasta din urmă aplică, în temeiul articolelor 5 și 6 din Directiva 76/308, dispozițiile pe care dreptul său național le prevede pentru acte similare, această autoritate aflându-se în poziția cea mai potrivită pentru a aprecia legalitatea unui act în funcție de dreptul său național (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 27 septembrie 2007, Twoh International, C-184/05, Rep., p. I-7897, punctul 36, și Hotărârea din 27 ianuarie 2009, Persche, C-318/07, Rep., p. I-359, punctul 63).

41 Această repartizare a competențelor nu permite, în principiu, autorității solicitate să pună în discuție validitatea și caracterul executoriu al actului sau al deciziei a cărei notificare este solicitată de autoritatea solicitantă.

42 Deși, prin urmare, în principiu este de competența exclusivă a instanțelor statului membru în care se află sediul autorității solicitante să judece temeinicia contestațiilor care privesc creanța sau titlul executoriu, nu se poate exclude ca, cu titlu excepțional, instanțele statului membru în care se află sediul autorității solicitate să fie abilitate să verifice dacă executarea titlului menționat ar fi de natură să aducă atingere în special ordinii publice a acestui din urmă stat membru și, dacă este cazul, să refuze acordarea asistenței în tot sau în parte sau să o subordoneze respectării anumitor condiții.

43 Astfel, conform articolelor 6 și 8 din Directiva 76/308, creanța care face obiectul unei cereri de recuperare, precum și titlul care permite executarea recuperării creanței sunt considerate în același mod precum creanțele și titlurile similare ale statului membru în care se află sediul autorității solicitate. Or, este dificil de conceput ca un titlu care permite executarea recuperării creanței să fie executat de acest stat membru dacă executarea respectivă este de natură să aducă atingere ordinii publice a acestuia. De altfel, excepția de ordine publică este prevăzută la articolul 4 alineatul (3) din Directiva 76/308, în ceea ce privește cererile de transmitere de informații prezentate de autoritatea solicitantă, în temeiul căruia autoritatea solicitată poate refuza o astfel de transmitere în special atunci când aceasta ar fi de natură să aducă atingere ordinii publice din statul membru în care se află sediul autorității solicitate.

44 Din tot ceea ce precedă rezultă că instanțele statului membru în care se află sediul autorității solicitate nu sunt, în principiu, competente să verifice caracterul executoriu al titlului care permite executarea recuperării.

Cu privire la competența instanțelor din statul membru în care se află sediul autorității solicitate de a verifica dacă titlul executoriu a fost notificat în mod corespunzător debitorului.

45 Pentru a răspunde celei de a doua părți a primei întrebări, trebuie să se interpreteze expresia „măsuri de executare” folosită la articolul 12 alineatul (3) din Directiva 76/308.

46 Or, potrivit articolului 5 din această directivă, prima etapă a executării recuperării în cadrul asistenței reciproce este tocmai notificarea către destinatar de autoritatea solicitată a tuturor actelor și deciziilor privind o creanță sau recuperarea acesteia, stabilite de statul membru în care se află sediul autorității solicitante, notificarea respectivă trebuind să fie efectuată în temeiul informațiilor furnizate de autoritatea solicitantă.

47 Din aceasta rezultă că notificarea constituie una dintre măsurile de executare prevăzute la articolul 12 alineatul (3) din Directiva 76/308 și că, prin urmare, conform acestei dispoziții, orice acțiune îndreptată împotriva notificării trebuie înaintată instanței competente a statului membru în care se află sediul autorității solicitate.

48 Această interpretare este de altfel confirmată de împrejurarea că, astfel cum rezultă, în esență, din al șaselea considerent și din articolul 5 alineatul (1) din Directiva 76/308, notificarea este efectuată potrivit normelor legislative în vigoare privind notificarea actelor echivalente în statul membru în care se află sediul autorității solicitate.

49 Or, astfel cum s-a amintit la punctul 40 din prezenta hotărâre, instanța competentă a statului membru în care se află sediul autorității solicitate se află în poziția cea mai potrivită pentru a interpreta actele cu putere de lege și normele administrative în vigoare în acest stat membru.

50 Prin urmare, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 12 alineatul (3) din Directiva 76/308 trebuie interpretat în sensul că instanțele din statul membru în care se află sediul autorității solicitate, în principiu, nu sunt competente să verifice caracterul executoriu al titlului care permite executarea recuperării. În schimb, în ipoteza în care o instanță din acest stat membru este sesizată cu o acțiune îndreptată împotriva validității sau a caracterului corespunzător al măsurilor de executare, precum notificarea titlului executoriu, această instanță este competentă să verifice dacă aceste măsuri au fost efectuate în mod corespunzător conform actelor cu putere de lege și normelor administrative ale statului membru menționat.

Cu privire la a doua întrebare

51 În ceea ce privește admisibilitatea celei de a doua întrebări, guvernul ceh subliniază că, dat fiind că autoritățile judiciare din statul membru în care se află sediul autorității solicitate nu au dreptul să aprecieze dacă principiile generale ale dreptului comunitar au fost respectate cu ocazia notificării de acte debitorului, întrebarea menționată nu are efecte asupra deciziei instanței de trimitere în cauză și este, așadar, pur ipotetică.

52 Întrucât instanța de trimitere este competentă să verifice caracterul corespunzător al notificării, aceasta este, în orice caz, competentă și să constate un eventual caracter necorespunzător al procedurii de notificare potrivit actelor cu putere de lege și normelor administrative în vigoare în statul membru în care se află sediul acesteia. Ținând seama de explicațiile clare ale Nejvyšší správní soud în decizia sa de trimitere, în ceea ce privește motivele pentru care consideră că a doua întrebare pe care o adresează este pertinentă și că este necesar un răspuns pentru soluția litigiului cu care este sesizat, întrebarea menționată este, prin urmare, spre deosebire de ceea ce susține guvernul ceh, admisibilă.

53 Prin intermediul celei de a doua întrebări, Nejvyšší správní soud solicită, în esență, să se stabilească dacă este posibil să fie considerată ca fiind conformă normelor notificarea unui titlu care permite executarea recuperării în cazul în care această notificare a fost făcută pe teritoriul statului membru în care se află sediul autorității solicitate într-o limbă pe care destinatarul nu o înțelege și care nu este nici limba oficială a statului membru respectiv.

54 Trebuie să se sublinieze că Directiva 76/308 nu prevede norme potrivit cărora notificarea unui titlu care permite executarea recuperării într-o altă limbă decât cea înțeleasă de către destinatar sau în altă limbă decât limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale statului membru în care se află sediul autorității solicitate ar fi neconformă normelor.

55 Desigur, articolul 17 din Directiva 76/308 prevede că cererile de asistență, titlul executoriu care permite recuperarea și celelalte documente anexate sunt însoțite de traducerea în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru în care se află sediul autorității solicitate, fără să aducă atingere posibilității acesteia de a renunța la comunicarea traducerii respective, fără ca aceeași posibilitate să fie oferită destinatarului titlului executoriu.

56 Cu toate acestea, astfel cum subliniază, în mod întemeiat, guvernele ceh și german, precum și Comisia, traducerile prevăzute la această dispoziție sunt destinate autorității solicitate pentru nevoile acesteia și în niciun caz debitorului. În plus, astfel cum susține, în mod întemeiat, Comisia, cu titlu de comparație a regimului Directivei 76/308 cu cel al cooperării judiciare în materie civilă și comercială, astfel cum este stabilit în special de Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor") și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului (JO L 324, p. 79), întrucât aceasta din urmă face obiectul unei reglementări distincte de cea care cuprinde cooperarea judiciară în materie administrativă și fiscală, procedura în fața administrației fiscale sau notificarea subsecventă a deciziilor este guvernată de actele cu putere de lege ale statelor membre.

57 Din finalitatea Directivei 76/308 rezultă că aceasta urmărește garantarea, în special, a îndeplinirii efective a notificărilor tuturor actelor și deciziilor, inclusiv judiciare, privind o creanță sau recuperarea acesteia, stabilite de statul membru în care se află sediul autorității solicitante. Or, această directivă nu poate atinge această finalitate fără a respecta interesele legitime ale destinatarilor notificărilor respective (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 9 februarie 2006, Plumex, C-473/04, Rec., p. I-1417, punctul 21).

58 Trebuie să se sublinieze în acest context că funcția notificării, efectuată în timp util, este de a da posibilitatea destinatarului să înțeleagă obiectul și cauza actului notificat și să își invoce drepturile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 mai 2008, Weiss und Partner, C-14/07, Rep., p. I-3367, punctul 73).

59 Prin urmare, în cadrul asistenței reciproce în temeiul Directivei 76/308, destinatarul titlului executoriu trebuie să aibă posibilitatea să identifice în mod cert cel puțin obiectul și cauza cererii.

60 Într-o procedură precum cea din acțiunea principală, aceasta este situația în cazul în care notificarea este făcută într-o limbă oficială a statului membru în care se află sediul autorității solicitate. Astfel, în temeiul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 76/308, notificarea către destinatar este efectuată de autoritatea solicitată în funcție de normele legislative în vigoare privind notificarea actelor echivalente în statul membru în care se află sediul acesteia, ceea ce implică, printre altele notificarea într-o limbă oficială a acestui stat membru.

61 Dat fiind că Directiva 76/308 nu prevede consecințe în cazul notificării într-o altă limbă decât o limbă oficială a statului membru în care se află sediul autorității solicitate, revine instanței naționale obligația de a aplica dreptul său național, asigurând în același timp deplina eficacitate a dreptului comunitar, ceea ce o poate conduce la interpretarea unei norme naționale care a fost elaborată avându-se în vedere numai o situație strict internă cu scopul de a o aplica la situația transfrontalieră în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 noiembrie 2005, Leffler, C-443/03, Rec., p. I-9611, punctul 51).

62 Într-adevăr, astfel cum rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții, în lipsa unor dispoziții comunitare explicite, revine ordinii juridice interne a fiecărui stat membru atribuția de a prevedea modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor în justiție destinate să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor de efectul direct al dreptului comunitar (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 1976, Rewe-Zentralfinanz și Rewe-Zentral, 33/76, Rec., p. 1989, punctul 5, și Hotărârea Leffler, citată anterior, punctul 49). Curtea a precizat de asemenea că aceste modalități nu pot fi mai puțin favorabile decât cele care privesc drepturi ce își au originea în ordinea juridică internă (principiul echivalenței) și nu pot face practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică comunitară (principiul efectivității) (a se vedea Hotărârea Rewe-Zentralfinanz și Rewe-Zentral, citată anterior, punctul 5, Hotărârea din 10 iulie 1997, Palmisani, C-261/95, Rec., p. I-4025, punctul 27, Hotărârea din 15 septembrie 1998, Edis, C-231/96, Rec., p. I-4951, punctul 34, și Hotărârea Leffler, citată anterior, punctul 50).

63 Astfel, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că, în cadrul asistenței reciproce instituite în temeiul Directivei 76/308, destinatarul unui titlu executoriu care permite recuperarea trebuie, pentru a i se da posibilitatea să își invoce drepturile, să primească notificarea acestui titlu într-o limbă oficială a statului membru în care se află sediul autorității solicitate. Pentru a garanta respectarea acestui drept, revine instanței naționale obligația de a aplica dreptul său național, asigurând în același timp deplina eficacitate a dreptului comunitar.

Cu privire la cheltuielile de judecată

64 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

1) **Articolul 12 alineatul (3) din Directiva 76/308/CEE a Consiliului din 15 martie 1976 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor privind anumite cotizații, drepturi, taxe și alte măsuri, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/44/CE a Consiliului din 15 iunie 2001, trebuie interpretat în sensul că instanțele din statul membru în care se află sediul autorității solicitate, în principiu, nu sunt competente să verifice caracterul executoriu al titlului care permite executarea recuperării. În schimb, în ipoteza în care o instanță din acest stat membru este sesizată cu o acțiune îndreptată împotriva validității sau a caracterului corespunzător al măsurilor de executare, precum notificarea titlului executoriu, această instanță este competentă să verifice dacă aceste măsuri au fost efectuate în mod corespunzător conform actelor cu putere de lege și normelor administrative ale statului membru menționat.**

2) **În cadrul asistenței reciproce instituite în temeiul Directivei 76/308, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/44, destinatarul unui titlu executoriu care permite recuperarea trebuie, pentru a i se da posibilitatea să își invoce drepturile, să primească notificarea acestui titlu într-o limbă oficială a statului membru în care se află sediul autorității solicitate. Pentru a garanta respectarea acestui drept, revine instanței naționale obligația de a aplica dreptul său național, asigurând în același timp deplina eficacitate a dreptului comunitar.**

Semnături